

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandbeden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 14.

Den 15. April 1867.

Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Præstedomme.

(Fra „Millennial Star.“)

Ingen har Ret til at udføre nogen hellig Handling i Guds Navn, medmindre han er ordineret til Præstedommet. Udtynket Præstedommet betyder Magt og Myndighed til at handle i Guds Navn; dog maa denne Magt og Myndighed være overdragen fra den rette Person, dersom de udførte Handlinger skulle være gjældende for Gud.

Uden Abenbaring og Inspiration kan der aldrig være noget Præstedomme. Abenbaring er nødvendig, for at de rette Individer kunne blive kaldte til at modtage den guddommelige Myndighed, mensens Inspiration er en nødvendig Betingelse for, at de, der saaledes ere blevne kaldte, kunne udføre deres Pligter paa den rette Maade. Ingen kan paa en lovlige Maade handle i en Andens Sted, undtagen han har faaet lovlig Fuldmagt fra ham; ei heller kan noget Menneske lovligt udføre Noget i Herrens Navn og saaledes, at det bliver antageligt for ham, uden at en saadan Myndighed bliver ham

overdragen af Gud ved hans salvede Ejere. Men uden Abenbaring kan der ikke være nogen Forbindelse mellem Gud og Menneske, og folgelig kan der ikke være noget sandt Præstedomme. For at et Menneske skal kunne handle saaledes, at det er antageligt for Herren og overeensstemmende med hans Willie, maa han kjende Guds Hensigter og Planer, ligesom enhver hellig Handling, han udfører, maa ledsages af en guddommelig Kraft, hvilket ikke kan skee, uden at han selv er i Besiddelse af Herrens Land, og altsaa kan der ikke være noget sandt Præstedomme uden Inspiration.

En, der har det sande Præstedomme, er, saavidt hans Myndighed strækker sig, Guds Repræsentant. Hvis han har Fylden af Præstedommets Nøgler, har han al den Magt til at handle i Guddommens Sted, som der kan blive tildeelt Dødelige, og Enhver, som har en Deel af dette Præstedomme, er Guds Repræsentant for saavidt den Magt og Myndighed, som han har.

dighed, der er ham overdragen, stræller sig, og i Forhold til hans Trofasthed i Udførelsen af sine præstelige Forretninger.

Dødelige Væsener kunne i deres naturlige Tilstand ikke taale udodelige Væseners Nærværelse; og derfor er det nødvendigt, at Gud bemyndiger Mænd i Kjødet til at handle i sit Sted. Da Moses gif op paa Bjerget og talte med Herren, gjorde Gjenstинnet af den evige Herlighed hans Ansigt saa forklaret og straalende, at, da han kom ned, maatte han skjule det med et Slør, thi Israels Born kunde ikke taale at see paa ham. Naar som helst Engle have aabenbaret sig for Dødelige, have de været nødte til at tilsløre deres Herlighed, for at ikke det strobelige Menneske skulde fortærer for deres Aslyn, og naar de endog blot for det aandelige Die have viist sig i hele deres himmelste Glands, er den saa høit begunstigede Dødelige nedfalden for deres Fodder, ligesom om han var død, og har maattet udbryde: „Der er ingen Kraft mere hos mig tilbage.“ Derfor har Gud, naar som helst han ønskede at meddele sin Billie til Menneskeslægten, kaldet og bemyndiget visse Mænd til at handle i sit Sted iblandt deres Medmennesker. Til dem har han da overdraget den Myndighed, som kaldes det hellige Præstedomme.

I gamle Dage var der to Grene eller Afdelinger af Præstedommet. Den ene Afdeling kaldtes det Melchizedek'ske Præstedomme efter Melchizedek, Konge i Salem, der formedelst samme havde modtaget vigtige Nøgler og stor Magt, hvorfor det blev almindeligt at benævne det efter hans Navn. Den anden Green deraf kaldtes det Aaroniske eller Levitiske Præstedomme, hvilket i et vist Tidssrum var indstrækket til Levi Slægt alene, og derfor blev det ogsaa kaldet efter hans Navn og efter Aron, hvis forstesøgte mandlige Esterkommere i lige nedstigende Linie

havde Nøglerne til denne den mindre Green af Præstedommet.

Det hellige Præstedomme blev overdraget til Adam og de gamle Patriarker, og i Kraft af deres Myndighed frembare de Offre til Herren, holdt sig nær til ham, erholdt stor Kundstab om ham og hans Gjerninger — saavel jordiske som himmelste — blev kraftfulde Retsfærdigheds-Prædikanter, sik Bidnesbyrd om, at de vare autagne hos Gud, erholdt store Forjættelser for deres Afskom, og beredte sig for den høiere Grad af Udvikling, som ventede dem, naar de gif bort fra denne deres dødelige Tilstærelse. De holdt det høje Præstedomme, som siden blev bekjent under Melchizedeks Navn, og denne Grad havde Nøglerne til Omgang med Herren samt Myndighed til at forrette de høiere kirkelige Ordinancer, ligesom Indehaverne deraf havde Magt til at undervise og lede Menneskenne til den høieste Herlighed, nemlig den celestiale. De erholdt formedelst samme Kunstab om den forjættede Frelser og det evige Livs Love og Ordinancer samt nøde store og hellige Velsignelser og Aabenbarelser fra det Høje.

Men nogle af dem, som havde en saa stor Magt og Myndighed, blev forærvede og afvege fra Herren samt lode sig af de onde Magter forlede til Afguder, og paa denne Maade blev Præstelist indført iblandt Menneskene. Saadan var Præstedommet iblandt Egypterne den gang, da Herren kaldte Moses og talte til ham fra „den brændende Tornebusk.“ Siden gav han ham det sande Præstedomme, hvorved han sik Magt over Egypternes falske Præstestab, sik Adgang til Herren og modtog af ham Love og Ordinancer for Israels Hus. Det var under dette Præstedommes Magt og Myndighed, Israels Born blevne udførte af Egyptens Trældom „ved en mægtig Haand“

og udraft Arm,* og det var i Kraft af samme, at de „bleve dochte til Moses i Skyen og i Højet,” og „at de drak af den aandelige Klappe, som fulgte dem, nemlig Christus.” Hvis de nu havde lyttet til Moses, som i enhver Henseende var Herrens Repræsentant iblandt dem, vilde de have været blevne bragte nær til Herren, og vilde blevet „et Volk af Konger og Præster,” men uagtet Moses af al sin Kraft bestræbte sig for at hellige dem for Herren, var han dog paa Grund af deres Mangel paa Tro og deres „Hjerters Haardhed” ikke istand til at udføre, hvad han saa indertig ønskede af sit ganske Hjerte, og derved gik de glip af de Velsignelser, som Herren havde bestemt for dem, saafremt de vilde have annammet dem. Dersor blev den ringere Lov om hjødelige Bud soiet til for Overtrædelsers Skyld og det mindre Præstedomme anbetroet dem, medens Gud tog Moses bort fra deres Midte, og med ham Hylten af de Mogler, som henhøre til det hellige Melchizedeks Præstedomme, hvilket han havde.

Da Jesus kom, hvem Moses og Elias ordinerede paa Forvandlingsens Bjerg, blev det hellige Præstedomme efter Melchizedels Orden atter gjenoprettet. Faderen kaldede Jesus til dette hellige Embete, saaledes som der er skrevet: „Han blev udnevnt af Gud til Upperstepræst efter Melchizedels Vis,” og Jesus anbetroede sine Apostler det samme Præstedomme, sigende: „Ligesom min Fader har udsendt mig, saaledes sender jeg Eder.” I Kraft af denne Myndighed blev de Guds Repræsentanter iblandt Menneskene, thi Jesus sagde til dem: „Hvo, der annammer Eder, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer den, som mig udsendte.” Formedelst dette Præstedomme modtoge de Herrens Ord, som de igjen forsyndte for Menigheden „til de Helliges

fuldkomne Beredelse.” Formedelst Åabenbaring blevde de dygtiggjorte til at kunne ordinere Andre til det samme Præstedomme til at hjælpe dem i Udsørelsen af deres Embedspligter — og Andre til det mindre Præstedomme til at udføre Evangeliets mindre Ordinancer. Dette Præstedomme blev derfor ikke længere indstræknet til een Stanime alene, thi Paulus siger, at der ligesaavel var en Omstiftelse af Præstedommet som af Loven. (Heb. 7, 12.)

Saalænge det hellige Præstedomme forblev paa Jorden, blevde de Hellige ledede til „Enhed i Troen; de havde „Sandhedens Kundstab; Guds Magt lagdes for Dagen iblandt dem; de Tegn og Gaver, som vare forjættede de Troende, vare tilstede, og de frejdede sig i en fuldkommen Kundstab om det, der var „stjult for de Bise og Forstandige.” Men da Apostlerne og Andre, som vare beklædte med Præstedommets, paa Grund af Menneskernes Ugudelighed vare blevne ihjelslagne, blev Verden ligesom i forrige Tider ladt uden Præstedomme til at veilede og undervise, hvorsor det aandelige Mørkes tykke Skyer atter samlede sig og udelukkede de klare Straaler, der komme fra „Retfærdighedens Sol,” og hvilke for en Tid havde adspredt dem.

Siden den Tid ere mange ugudelige Mænd freuntraadte iblandt deres Medmennesker og have anmaasset sig Ret til at udføre hellige Handlinger i Herrens Navn. De have sat menneskelig Beskæftelse og Ordination istedetsfor guddommelig Åabenbaring, og menneskelig Lærdom istedetsfor Landens Inspiration; dersor har heller ikke Menneskene nogete Kundstab om det, der hører Gud til. „De have Guds frygtigheds Skin, men fornegtedens Kraft;“ deres Læresætninger bestaae blot i Fortolkninger af de uinspirerede Oversættelser af hedengangne Propheters Skrifter, og ere næsten ligesaa forstjellige, som de ere

talrige, og de Religionssamfund, der ere blevne stiftede af saadanne Ledere, ere netop det, man kunde vente fra saadanne Kilder, indbyrdes splidagtige og en forvirret Masse af stridende Elementer.

Nogle af Nutidens Religionslærere have vel seet, at der ikke findes noget virkelig Præstedomme paa Jordens, men da de have haft en ivrig Aftaa efter at gavne deres Medmennesker ved at tilbyde dem deres Anskuelser angaaende religiose Anliggender, have de troet, at de havde ligesaa god Ret som nogen Aanden til at virke i Egenstab af Evangeliets Forkyndere, og formedelst der:s Veltalenhed og Fver have de erhvervet sig et Navn iblandt Menneskene. Dersom de havde indstrænet sig til blot at fremsette deres Anskuelser og kun udgivet dem som deres egne Meninger i den Hensigt derved at oplyse og forbedre den store Hob, vilde de ikke have været under Fordommelse, men de have ogsaa dristet sig til at tiltrane sig Præstedommets Magt og Ret til at forvalte Evangeliets Ordinancer i Faderens, Sonnens og den Hellig-Aands Navn, og saaledes taget Herrens Navn forsængeligen. For dette ville de komme til at svare paa den store Regnskabsdag.

Det Spørgsmaal kunde blive fremsat: „Er det ikke ret, at gode og oprigtige Mænd, som have helliget deres Liv for Religionens Sag, og hvilke føle et indre Kald til Præste-Embedet, forvalte Ordinancerne i Herrens Navn?“ Vi ville svare med Pauli Ord hos Hebreerne 5 Cap., 4 Vers: „Ingen tage sig selv denne Øre, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var.“ Vi kunne i denne Henseende betragte Pauli Kald til Præstedommets. Han havde omvendt sig; han havde seet Jesus og hort en Rost af hans Mund; han var blevet helbredet for sin Blindhed ved en særegen Tilkjendegivelse af Guds Magt; var blevet dobt

og „havde faaet sine Synder astvoede,“ idet han kaldte paa Herrens Navn, og dog havde han ikke Ret til at forvalte en eneste Ordinance i Herrens Navn, forend han var blevet kaldet af den Hellig-Aand og ordineret af En, som havde Myndighed dertil. Han kom saaledes i Besiddelse af Præstedommets, og prædikede, „ilfe i menneskelig Bisdom, men i Aands og Krafts klare Overbeviisning.“ Han var blevet kaldet formedelst Abenbaring og dygtiggjort til Udførelsen af sit Kalds Pligter formedelst Inspiration, uden hvilken der ikke kan være noget sandt Præstedomme, og følgelig kan der ikke blive udført nogen kirkelig Handling, som er anerkjendt hos Gud.

O, i hvilket et Morke have ikke Menneskenes Born været indhyllede i mange Aarhundreder! Og selv nu i vor Tid, da de prale faa meget af deres overlegne Oplysning og Lærdom, ere de med Hensyn til Religionen omgivne af en uigjenemtrængelig Taage, og soge at gjette, haabe og samle sig frem til Himmelens, medens de hjørles om Ubetrydeligheder og strides om de vigtigste Sandheder, idet de ere uden Propheter, Apostler og selv en eneste inspireret Rost til at advare dem. „Blinde ere Blindeste Beiledere,“ og Alle tilsammen falde i Graven.

Men takket være Gud, en ny Øra er begyndt for Verden. En ny Uddeling, og det den største af alle, er paabegyndt, nemlig „Tidernes Hyldes store Huusholdning.“ Det hellige Præstedomme er atter blevet gjengivet, og det vil aldrig mere blive borttaget fra Jordens. Der kunde spørges: „Hvorledes kunde Nogen igjen blive kaldet til at udføre Præstedommets Forretninger, naar der Ingen var paa Jordens, som havde Myndighed dertil?“ Læser, lad mig heitideligt og med Tak til Gud sige Dig, at Johannes den Dober, som havde Noglerne til det Aaronske

Præstedomme, kom til Joseph Smith og Oliver Cowdery og formedelst Åabenbaring og efter Guds Besaling ordinerede dem til dette Præstedommes Magt og Myndighed, hvorved de ligesom han blevet bemyndigede til at dobe til Syndernes Forladelse. Men da han ikke havde Myndighed til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, fandt han heller ikke meddele denne Magt. Petrus, Jakob og Johannes, der, som forhen er viist, havde det hellige Melchizedekskes Præstedomme, kom dersor siden og ordinerede Joseph Smith til Apostelskabet, som de ogsaa havde, og overdrog ham Noglerne til denne de Sidste-Dages store Uddeling. Da han saaledes var blevet kaldet formedelst Åabenbaring, tildelede Gud ham Aalandens Kraft og Gaver og drøgtiggjorde ham derved til at være hans Mund og Repræsentant iblandt Menneskene og til at udføre alle de Ordinancer, som tilhører Guds Huns. Formedelst Åabenbaring kaldte han ogsaa Andre til Embedet, og Herren inspirerede dem med sin Aand, saa at de blevet tilkede til at arbeide i hans Tjeneste, og derved er der etter aabnet Adgang til Lys og Magt samtid Kundstab om Sandheden for Alle, som enst at komme i Besiddelse deraf.

Da Joseph Smith havde lidt Martyrdoden for Guds Ords Skyld og for Jesu Christi Vidnesbyrd, overdroges Myndigheden til Brigham Young, der den gang var Præsident for de tolv Apostler. Han staar nu i Spidsen for Kirken, og i Kraft af sit Kald til Præstedømret og den Hellig-Aands Inspira-

tion er han Guds Repræsentant paa Jordens. I Forbindelse med ham arbeide i denne store og sidste Uddeling de tolv Apostler, Overpræsterne, de Halvsjælds, Vældsterne osv., der have det gamle Præstedomme tilsigemed den samme Aand, Myndighed og Magt, som Guds Tjenere i Oldtiden var i Besiddelse af. Alle de gamle Ordinancer, Nogler og Gaver ere blevne gjenoprettede, thi dette er „Gjenoprettelsens Tid;“ som er blevet omtalt ved alle de hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af.“

Lad alle Mennesker komme til dem, som de, der ere Guds levende Drakler paa Jordens, at de lunde lære at kjende hans Veie og komme til at vandre paa hans Stier samt blive beredte til at taale hans Nærverelse, og Alle, der have modtaget de ringere Grader af Præstedømmet, lære at betrakte det som noget Helligt.

„Renser Eder I, der bære Herrens Kar.“ Straaber efter at være Guds sande Repræsentanter iblandt Menneskene; søger bestandigen at være iforte Kraft fra det Hoie, og bereder Eder med Flid til at tunne modtage hoiere Nogler samtid til at stride videre frem i Præstedømmet, paa det I maastee engang paa hellige Steder kunde blive beredte til at blive Konger og Præster for Gud, og til at stride fremad Trin for Trin, indtil I til sidst annamme alle dets Nogler og blive værdige til at gaae ind til Faderens Nærverelse og til at blive islædte med det evige Livs Kraft.

Jødernes paatænkte Colonisation af Palæstina.

(Fra „the Jewish Chronicle.“)

Ligesom dñsr. Isidor og Cohn ere ogsaa andre fromme Mænd indtraadte i Foreningen til Palæstinas Colonisering. Iblandt dem befinde sig den for sine Reiser i Palæstina vel kendte M. Blumenthal og M. Levy Bing, hvis ivrige Bestraebelser for vor Religion og vor Folk ligeledes er kendt for Eder, ligesom det følger af sig selv, at Eders ydmige Nedstriver af disse Linier, der ikke forlod sin agtede Ven Rabbi Natonek fra den første Dag af, da han (Rabbineren) overraskede ham med sit Besøg og indtil de toge Afsted med hinanden paa Jernbanestationen, er iblandt dem. Rabbineren er over Amsterdam, Köln, München og Wien vendt tilbage til sit Hjem. Saafnart han er kommen sig efter Strabadserne paa denne sin første Tour, agter han at reise omkring i Ungarn, Polen og Donauyrsstendommerne for at prædike sin Colonisationsplan fra Prædikestolen og for at oprette Filialafdelinger af Hovedforeningen. Dersom den Almægtige forunder ham Kraft og Hælbred dertil, vil han derefter begive sig til Palæstina, hvorhen ogsaa Rabbineren Kalischer agter at reise, og det er muligt, at ogsaa Nogle fra Frankrig og Tyskland ville ledsage M. Albert Cohn derhen for med fornhet Kraft at arbeide for Colonisationsplanen paa selve Stedet. Jeg vil slutte med vor Overrabbiners Ord: „Og Herren vil vise Varmhjertighed.“

G. S. Som jeg erfarer, er en Forsamling blevet afholdt forrige Søndag af Menighedens Eldste i Köln, hvor det blev besluttet, at de skulde opfordre deres Pastor, Rabbi Schwarz, til at oprette en Filialafdeling af Foreningen for Colonisationsplanen.

„Moritz Hess.“

Hvor tilskfende Tanken om Jødernes Indsamling er for visse Sjæle, og hvor virksom deres Phantasi er for med de meest glødende Farver at udmale Alt, hvad der paa nogen Maade synes at være egnet til at fremme deres Yndlingsidee, fremgaer af Følgende:

Det vil erindres, at Hr. M. Henry Dunant fra Genf, den menneskelærlige Oprætter af den internationale Forening for de i Krigen Saarede, forrige Aar udgav et Udkast til en Plan til Opdyrkningen af Palæstina, og han anviste Jøderne en betydelig Deel i dette Hverv. Dette Udkast til „Oprettelsen af en international Forening for Orienten“ udgjorde for mylig Themaet til et Foredrag, der blev holdt i Dublin af hans Velærverdighez John Jones fra Kirkdale, og i Lobet af sin Tale bemærkede han:

„En Herre, der som Correspondent for et af de amerikaniske Blade skriver fra Basel i Schweiz, beretter: „Foreningen vinder god Fremgang og dannes af stærke Kræfter baade i finansiel og politisk Henseende. Familien Rothschild, Sir Moses Montefiore og andre store Capitalister iblandt Jøderne tage virksom Deel i dette Anliggende. Planen har fundet en gunstig Modtagelse hos flere af de kronede Hoveder i Europa, og blandt Andre hos Keiser Napoleon, hvis særegne Ideer angaaende Nationalitetsprincipet deri finder en ny Støtte. Flere Adelsmænd i England, og deriblandt Hovederne for Familien Faubourg St. Germain, tælles ogsaa iblandt dens Venner.“

Planen gaaer ud paa, at man vil erhverve sig Besiddelsen af Palæstina for en vis Pengesum. Sultanens Skatkammer er i en saadan Tilstand, at Penge

ilte ere at forsøgte. Det er til denne Omstændighed Foreningen sætter sit Haab om et heldigt Udsalg, og at dette Foretagende vil lykkes dem er noget Mere end en blot Formodning. Saasnart Foreningen har opnæaret Erhvervelsen af Palæstina, vil den strax anlægge en Havn i Jaffa og en god Vej eller Jernbane fra denne Stad og til Jerusalem. Paa samme Tid skulle Jøderne i Marokko, Polen, Moldan, Wallakiet, Østerlandene, Afrika osv. ved hjælp af vedkommende Foreninger blive sendte til det nyerhvervede Territorium, hvor deres Colonisation vil blive meget lettet ved Jødernes vel bekendte Religionsbegreber angaaende det hellige Land. Disse jødiske Colonier ville da faae visse Landstrekninger til Indtjohbspriis, medens Staden Jerusalem skulde gjenopbygges i en saadan Stil, at den vilde rivalisere med Vestens Stæder. Medens dette herlige

Lands Hjælpefilder saaledes udvilles og blive gjorte til en Integtskilde, agter man paa samme Tid at afgjøre denne Deel af det orientaliske Spørgsmål ved en Traktat, som gaaer ud paa at neutralisere Palæstina, saaledes som det allerede er stuet med nedre Donau. Dette er et fort Omrids af Planen, om hvilken man snart vil høre Mere.

Man har beregnet, at der for nærværende Tid i Europa og Østerlandene ere henved 7,000,000 Jøder, hvilket ikke er nogen ringe Begyndelse til et nyt nationalt Liv. Medens Diplomatiens saaledes er ifær med at erhverve Landet for Jøderne, berede disse sig til at drage derhen. Fra alle Kanter kan man høre den Nyhed, at Jøderne ere rede til at emigrere, da de troe, at deres nationale Gjenoprettelse er forhaanden.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)
(Fortsat fra Side 200.)

Bygningsmændene have aabenbart været uhyndige i at danne Høvelvinger, og Stenene staae bestandig frem, efter som denne hæver sig, saaledes som i Cosingo og i Ruinerne af de gamle Skæmpebygninger i Grækenland og Italien. Langs Overkanten var et Lag flade Stene, og da Siderne vare gipsede, havde de en jern Overslade. De lange, uafbrudte Corridorer paa Forsiden af Paladset have muligvis været benyttede som Ventosal for Landets Lorder og Herrer, som kom til Fyrsten, eller maaske denne selv har benyttet dem, da man, førend Stoven voxte

op, dersra maa have haft en herlig Udsigt over en dengang sandsynligvis opdyrket og beboet Slette, og siddet i samme for at modtage Embedsmændenes Indberetninger og for at affige Domme. Under vort Herredomme benyttedes Corridoren paa Forsiden til Kjølen, medens vi anvendte de andre til vore Soverværelser.

Fra denne Corridors Hovedindgang fører en Række henved tredive Fod lange Steentrappor hen til en retvinklet Gaardsplads, der er omtrent firsindstyve Fod lang og halvsjerdindstyve Fod bred. Paa begge Sider af Trapperne seer man nogle

hæslige, hæmpehaftige Figurer udhugne i Steen i halvtophøjet Arbeide; de ere ti God høie og bøiede lidt bagover fra Enden af Steentrapperne og henimod Corridorens Gulv. De have rigt forzirede Hoveddragter og Halskjæder, men deres Stilling tyder paa Smerte og Lidelse. Legningen og Forholdet mellem de enkelte Legemæssede ere forsejlede, men der er en Kraft i Omridsene, som viser, at Kunstneren har været i Besiddelse af en sædeles Duelighed og levende Indbildningskraft. Da vi først toge Paladset i Besiddelse, var denne Gaardsplads saa overvoget med Træer, at vi neppe kunde seet værsover den, og saa opfyldt med Bygningsgruus, at vi maatte udgrave Grunden i flere Fods Afstand, inden disse Figurer kunde blive astegneede.

Paa begge Sider af Gaardspladsen var Paladset deelt i forfjellige Rum, der sandsynligvis have været benyttede til Sovewærelser. Tilhøire ere alle Murene mellem vinduerne nedfaldne; derimod varede paa den anden Side blevne staaende, og vare forzirede med Gibsbilleder. I det mellemste Værelse er der i et af de forhen omtalte Huller i Hælvingen Levninger af en Træblok, som er henved een Fod lang, hvilken engang har naæt værsover hele Ingangen, men Resten er ødelagt. Det var det eneste Stykke Træ, vi fandt i Palenque, og vi opdagede det først nogen Tid efterat vi havde forvisset os om, at Værtæerne over Dorene havde været forfærdigede af et saadant Material. Det var temmelig meget ormodt, og det er rimeligt, at der om nogle saa Nar ikke vil være det ringeste Spor deraf tilbage.

Paa den modsatte Side af Gaardspladsen var der ogsaa en Række Steentrapper, hvilke lignede dem paa Forsiden, og paa begge Sider af samme var der udhugget Billeder, medens der paa den

jevne Overslade rundt omring var indgraveret Hieroplypher.

Hele Gaardspladsen var overvoget med Træer, og i flere Fods Høide beækket med Bygningsgruus, saa at man ikke rigtig kunde see, i hvilken Stil Bygningen var anlagt. Da vi havde vore Senge i den tilskudende Corridor, kunde vi see det Hele, baade naar vi vaagnede om Morgen, og naar vi lagde os til Hvile efter fuldendt Dagverk. Hver Gang vi gik opad Trapperne, stirrede de hæslige og hemmelighedsfulde Væsener os i Ansigtet, og dette blev for os noget af det meest Interessante ved Ruinerne. Vi ivrede os meget for at faae udgravet og bortstaffet Bygningsgrusen og at faae den hele Platform ryddet, men det var umuligt. Det er sandsynligt, at den er brolagt med Steen eller Cement, og at domme efter den Oversledighed paa Briter, som overalt findes der, har man Grund til at troe, at mange sjeldne og interessante Kunstsager engang kunne bringes for Lyset. Dette behagelige Hverv er forbeholdt den fremtidige Reisende, som maatte begive sig derhen bedre udrustet med Folk og Redstaber samt med en bedre Kundstab om de Vansteligheder, han vil stode paa, og om han end ikke finder noget Nyt, vil dog efter min Menning det blotte Syn af den wddede Gaardsplads være ham Erstatning nok for det Arbeide og de Udgifter, som ere forbundne med Udgravingen af samme.

Den Deel af Bygningen, der danner Baggrundsen af Gaardspladsen, og hvilken ved Steentrapperne staar i Forbindelse med samme, bestaaer af to Corridorer ligesom paa Forsiden, har Steengulv og er gipset samt prydet med Stukkaturarbeide. Gulvet i den Corridor, der vender ud mod Gaardspladsen, gav en huul Gjenlyd fra sig, ligesom der ogsaa

var en Nabning i samme, hvilken syntes at føre hen til et underjordisk Værelse, men da vi ved Hjælp af et Stykke af et Træ, sem vi havde ladet hægge Indsnit

i, og med et Lys i Haanden gik derhen, fandt vi kun en Udhulding, der ikke var omgiven af nogen Muur.

(Fortsættet).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Hvor ere de ti Stammer?

(Af D. Pratt.)

(Fra „Millennial Star.“)

Omtrent syv hundrede og tyve Aar før Christi Fødsel blev de ni og en halv Stammé (almindelig kaldte de ti Stammer) af Assyriene bortførte som Fanger fra deres eget Land og hen til Assyrien. Den hellige Historiker fortæller denne Begivenhed med følgende Ord: „Thi Kongen af Assyrien drog igjennem det ganske Land, og drog op til Samaria og beleirede det i tre Aar. I Hoseas niende Aar intog Kongen af Assyrien Samaria og forte Israel bort til Assyrien; og han lod dem boe i Halah og i Habor hos den Flod Gofan, og i de Neders Stæder.“ (2 Kong. 17, 5. 6.)

Hvorlænge dette talrige Folk forblev i Assyrien er ikke fuldkommen bekendt. Propheten Esras, der skrev sine Bøger ikke fuldt to hundrede Aar efter Fangerstabet, beretter om en underfuld Begivenhed i de ti Stammer Historie. Et prophetisk Syn blev udfoldet for ham med Hensyn til de store Begivenheder i de sidste Dage, Guds Sons anden Tilkommelse og de Ugadeliges Ødeleggelse. I dette Syn saae han en stor men fredelig Skare samles til Bions Bjerg, og da han ønskede at vide, hvо dette fredelige Folk var, underretter Herren ham derom saaledes: „Men at Du har seet ham samle et andet fredeligt Folk til sig, det er de ti Stammer, som blev fangne bortførte af deres eget Land i Kong Hoseas Tid, hvilke Salmanasar lod bortføre som Fanger, og han førte dem over Vandene, og saaledes kom de til et fremmed Land. Men de toge dette Raad iblandt sig selv, at de vilde forlade Hedningernes Mangfoldighed og drage til et fjernet Land, hvor endnu aldrig noget Menneske havde boet, at de der kunde holde deres Stikke, som de ikke havde holdt i deres eget Land. Og de ere komne igjennem Floden Euphrat paa dens smalleste Sted; thi paa dette Sted har den Høieste viist dem et Tegn og standset Floden, indtil de vare komne over. Thi igjennem højt Land maatte de tilbagelægge en lang Vei, og Reisen varede i halvandet Aar. Saaledes kom de til et Land, som kaldes Asareth, og de boede der indtil den sidste Tid. Og naar de komme igjen, vil den Høieste etter standse Flodens Kilder, at de kunne gaae igjennem; dersor har Du seet et fredeligt Folk.“ (2 Esra Bog 13, 39—49.)

De ti Stammer boede under deres Fangerstab i Egnen ved Euphrat, og da

de forlod Landet, satte de, istedetfor at drage vestover til deres eget Land, over Floden fra dens vestlige til dens østlige bred, idet Vandet paa en mirakuløs Maade blev adskilt for deres Styld. De maae have omvendt sig fra deres Synder, thi ellers vilde denne underfulde Tilkjendegivelse af Guds Magt ikke have fundet Sted. Efterat de var komne paa den østlige Side af den store Flod, hvilken Bei toge de da for at komme til hiint fjerne, ubebøede Land, der siges at have været et langtvortliggende Land i en Afstand af halvandet Aars Reise? Jeremias og andre jødiske Propheter underrette os om, at de ville vende tilbage fra Norden. (Jer. 16, 15. 31, 8.) De maae folgelig have taget Beien i nordlig Retning, og det er sandsynligt, at de ere reiste mellem det sorte og kaspiske Hav, samt at de have fortsat deres Route gjennem Rusland, indtil de nordligste Kyster af Europa, hvorved de vilde være komne henved 2,500 engelske Mile mod Norden, hvilket imidlertid ikke kan betragtes som halvandet Aars Reise; det vilde ikke engang i Gjennemsnit have været en Reise paa fem Mile om Dagen. Ifølge mange Antydninger i de gamle Prophetier er det sandsynligt, at der er blevet banet en aaben Bei for dem midt igjennem det nordlige Fjordhav, og hvilken forst til et Land i Nærheden af Nordpolen. Denne Egne vilde have været henved 4,000 Mile Nord for deres Opholdssted i Assyrien og kunde blive tilbagelagt i en atten Maaneders Tid ved en Gjennemsnitstreise af ikke fuldt otte engelske Mile om Dagen.

Udtrykket: „Da boede de der indtil den sidste Tid,” er et Bevis for, at de ikke alene skulle bevare deres Tilværelse, men ogsaa deres Nationalitet, og at de skulle vende tilbage med en fuldkommen Kundstab om deres israelitiske Herkomst, og hvad der er endnu mørkværdigere, de forskellige Stammer skulle ikke blive saaledes sammenblandede, at jo Enhver kunde vide, til hvilken Stamme han hørte, og saaledes vil det hele Folk være inddelt i ti særskilte Afdelinger, hvilke ifølge Propheten Ezechiel's Forudsigelse skulle modtage deres Arvelodder inden de Grændser, som ere omtalte i Prophetien.

De ti Stammer kunne ikke være iblandt noget bekjent Folk, thi der findes ikke Nogen, som er i stand til at paavise, hvo de ere, ligesom der ei heller er noget Folk, som gør Baastand paa en saadan Herkomst. Hvo iblandt alle Jordens bekjente Folkeslag vilde være i stand til at udpege Dans, Naphtalis eller Zebulons Stammie osv.? Hvis der endnu ikke gives noget bekjent Folk, som kan dette, da er det ganste vist, at de ti Stammer endnu ikke ere opdagede. Der er ingen Sandhedsyhlighed for, at de ere sondenfor den nordlige Polarcirkel, og den eneste Deel af Jordens, som er nordensfor denne Krebs, er saavidt vi have nogen Kundstab derom Polaregnen. Denne ubekjente Egn har en Længde af henved 1,000 engelske Mile, og dens Quadratindhold er omtrent 800,000 Mile. Denne store Strækning kan maaske ene og alene bestaae af tort Land eller den kan indeholde baade Land og Hav. Selv om vi antage, at kun en Trediedeel af denne Egn er Land, nemlig 40,000 Quadratmile, og vi endvidere antage, at denne Strækning kan frembringe Ophold til en Befolning af 25 Mennesker paa Quadratmilen, ville vi saae det betydelige Antal af 10,000,000 eller over en Trediedeel af Storbritanniens Befolning. Men vi kunne uden Overdrivelse antage, at Polaregnene gjerne kunde have 50,000,000 Beboere, hvilket vilde være et tilstrækkeligt Antal til at udgjøre et stærkt Folk, der som de skulle vende tilbage.

Nogle kunne maaſſee indvende, at paa Grund af den sterke Kulde kunde et Polarland ikke frembringe de til Mennesketenes Ophold nødvendige Næringsmidler, men drifſige Mænd med Foretagelsesaand have forladt deres Skibe, og paa Sleder, trufne af Hunde, ere de reiste flere hundrede Mile over Isen og ere først blevne standſede ved at træſſe paa et aabent, utilsrosſent Hav. Dette beviſer den mærkværdige Kjendſgjerning, at Kulden er stærkest mellem den 76de og 83de Bredegrad. Det aabne Hav nordensfor dette Stroq viſer, at Klimatet er mildere, og efter Alt, hvad vi vide, kan gjerne dette milde Klima mere og mere tiltage i Styrke, eftersom det nærmier sig Nordpolen. Dersom dette ſkulde være Tilfældet (og der er Meget, som taler stærkt for dette uventede Phænomen), kan et Polarland forholdsvis være ret behageligt, og Varmen i de lange Sommerdage stærkt nok til at bringe Korn og andre Vækter til Modenhed.

Der kunne være flere Aarsager, uafhængige af Solen, hvilke bevirke denne høiere Temperatur. Det er en almindelig antagen Kjendſgjerning, at jo nærmere man kommer Jordens Midtpunkt, desto høiere bliver Temperaturen; man har forviffet sig derom ved en Mængde Forsøg, som ere foretagne i den Anledning i dybe Brønde og underjordiske Miner. I en Dybde af et vist Antal Fod stiger Temperaturen een Grad, og denne Tiltagen ſiges at ſtaae i et arithmetisk Forhold til det Antal Fod, man kommer ned i Jordens. Upaatvibleſigt har dette ſin Grund i den Ild, der brænder i Jordens Indre. Polerne ere over tretten Mile nærmere Jordens Midtpunkt end Egnene ved Eqator ere, og deraf maaſ ogſaa Polerne være denne underjordiske Ild ligesaa mange Mile nærmere, og det er deraf sandsynligt, at hine Egne kunne paa Grund af denne Jordens egne Varme have en mildere Temperatur. Vandet paa Bundens af det aabne Hav under de nordligste Bredegrader bliver opvarmet og folgelig ogsaa lettere, hvorfor det hæver ſig til Øverfladen og flyder mod Syd, medens Oceanets dybere Stromme tage en nordlig Retning, indtil de opnaae en høiere Temperaturgrad og hæve ſig, idet de i deres Løb folge Førnævntes Spor. Dette er Grunden til, at den sterke Strom, ſom man har bemærket paa og nærmest under Vandfladen, bestandig gaaer mod Syd. Saaledes have upaatvibleſigt baade Land og Hav omkring Nordpolen et langt mildere Klima end det, der kunde bevirkes ved Solens Straaler alene. Imidlertid vil en fem til ſex Maaneders uafbrudte Dag ogsaa i Polaregnene bevirke et mildere Klima end de kortere ved Netter afbrudte Dage.

Dersom ikke Polaregnen er varmere end det Øvrige af den kolde Zone, hvorfor drage da Trækfuglene i de nordlige Biſegne længere mod Nord for at undgaae de koldere Wintre? At dette taler for, at der er et varmere Klima rundt omkring Nordpolen. Der er al Sandsyglighed for, at der i denne tilſyneladende uvenlige Ørken findes et stort Folk af de ti Stammer, ikke i en vild eller halvwild Tilstand, men i Nydelsen af den christelige Religion. De have til forſkjellige Tider havt deres Propheter og andre inspirerede Mænd; de have deres hellige Boger foruden dem, de førte med sig, og deres inspirerede Skrifter ere ligesaa hellige for dem, ſom vor Bibel er for os. Naar de vende tilbage, ville vi saaledes foruden den jødiske Bibel og Mormons Bog ogsaa komme i Besiddelse af andre hellige Skrifter.

At de ti Stammer ville komme fra Polaregnene, er sat udenfor al Twivl ved en af de nyere Åabenbaringer. Herrens Ord lyde ſaaledes:

„Og de, som ere i Nordenland, skulle ihukommes for Herren, og deres Propheter skulle høre hans Røst, og de skulle ikke længere holde sig tilbage, men de skulle staae Klipperne, og Isen skal flyde ned for deres Aasyn. Og der skal være en banet Vej midt igennem det store Dyb. Deres Tjender skulle vorde et Nav for dem, og i de usfrugtbare Ørkener skulle fremkomme levende Vandfilder, og den torre Jord skal ikke længere være et torstigt Land. Og de skulle frembringe deres Liggendesæ til Ephraims Born, mine Tjenere. Og de evige Høies Grændser skulle bæve for deres Aasyn. Og de skulle falde ned og blive kronede med Herlighed i Zion ved Herrens Tjeneres, Ephraims Borns, Hænder, og de skulle fryde sig med den evige Glædes Sange. See, denne er den evige Guds Velsignelse paa Ephraims og hans Medbroders Hoved. Og de af Judæ Stamme skulle ogsaa efter deres Smerte vorde helligjorte i Hellighed for Herren til at boe for hans Ansigt Dag og Nat i al Ewig-
hed.“ (Kærdommens og Pagtens Bog, Side 206.)

Denne banede Vej gjennem Dybet ved Israels Tilbagevenden har ofte været en Gjenstand for de hellige Skribenters Prophetier. Zion paa det amerikanske Continent vil blive begünstiget med et Besøg af de ti Stammer inden deres endelige Bosættelse i Palæstina. Det gamle Zion for Syndfloden, hvilket blev borttaget tillsigemed Enoch, vil komme tilbage igen med Guds Son, og baade det gamle og nye Zion tillsigemed de ti Stammer ville blive opfyldte med Herrens Herlighed paa hans Helligheds Bjerg, og skulle evindeligt komme til at fryde sig i hans Nærverelse.

Disse storartede Begivenheder bleve fremstillede for Esras, og han prophe-
terer saaledes derom:

„See, den Tid kommer, da Herren vil begynde at redde dem, som ere paa Jorden. Og han skal komme til deres Forundring, som boe paa Jorden. „Og den Enke vil begynde at stride mod den Anden, den ene Stad mod den anden, det ene Sted mod det andet, Folk mod Folk og Rige mod Rige. Og naar dette stær, og de Legnaabenhæres, som jeg tilforn har viist Dig, da kommer min Son, hvem Du saae opstige som et Menneske. Og naar alle Folk saae høre hans Røst, skal Enhver i sit eget Land lade al Strid fare, som den Enke har imod den Anden. Og som Du saae, skal en utallig Skare samle sig imod ham til Strid. Men han vil staae paa Spidsen af Zions Bjerg. Men Zion skal komme og vil blive set af alle Mennesker, beredt og opbygget, saaledes som Du har set et Hoi opkastes uden Hænder. Og denne min Son skal straffe det ugudelige Bæsen, som Folkene have opfundet, hvilke paa Grund af deres Ugudelighed ere faldne i Stormveiret; og han skal lægge deres onde Tanker for dem og de Plager, hvormed de skulle begynde at martres, og hvilke skulle være ligesom en Flamme, og han skal uden Arbeide ødelegge dem ved Loven, der er ligesom Ild. Men at Du har set ham samle et andet fredeligt Folk til sig, det er de ti Stammer,“ osv. (Anden Esrae Bog, 13de Cap.) Da Esras havde set alt dette, udbød han: „Nu forstaar jeg, hvad der er opbevaret til de sidste Dage, og hvad der vil møde dem, som overblive.“ (18 Vers.)

Det Zion, der skal komme ned og blive synligt for alle Mennesker, er ikke det, som skal opbygges med Hænder her paa Jorden, men det er det himmelste Zion, hvortil vi allerede have hentydet. Stedet, hvor det skal blive beliggende, vil være et stort Bjerg, der netop vil blive dannet i dette Niemed, eller som Esras siger: „Og jeg saae, og see, han havde selv opkastet sig et stort Bjerg, og paa dette steg han

op. Men jeg vilde have seet Egnen eller Stedet, hvorfra Bjerget var blevet taget, og jeg kunde ikke finde det." (6te og 7de Vers.)

Tiden er kommen, da alt dette snart maa gaae i Opfyldelse, og af den Grund har Herren viist den store Prophet i denne Uddeling Stedet, hvor Zion vil blive beliggende, hvilket han ikke lod Esras see. Dette Zion vil blive beliggende ved de vestlige Grænser af Missouri. Det er paa denne begunstigede Plet, de Hellige ville opbygge Staden Zion, og det er til dette hellige Sted, det himmelste Zion vil nedstige. Det er denne Egn, som vil blive hævet op og dannet til et stort Bjerg. Landet er nu forholdsvis sladt, eller rettere, et noget bakket Land, men der vil blive dannet et Bjerg, og Guds Son tillsigemed hans Folk vil komme til at staae paa samme, medens de ti Stammer og Lerningerne af Josephs Sæd samt andre Grene af Israel ville komme til at opholde sig rundt omkring Stedet, ligesom tolv Tusinde af hver Stamme ville blive beseglede i deres Pander og ordinerede til det hellige Præstedømme, samt ville evindelig komme til at synde Mose og Lammetts Sang. Det er disse, som med Storhed og Majestæt ville udføre Præsteembedets Forretninger iblandt de tiloversblevne Folkeslag, og ville bringe saa Mange, som ere villige dertil, ind i de Førsiesodtes Menighed.

Der kunde endnu være meget Mere at sige angaaende de ti Stammer, deres tilkommende Forening med Juda, de rige Vilsignelser, som ere i Behold for dem, og om alle de tilkommende Slægter i Palæstina, men vi have allerede overstredet de almindelige Grænser for vores Redaktionens bemærkninger og maae deraf slutte.

Præsident Brigham Young, jun.

ankom den 20de f. M. i Selstab med Eldste George D. Watt til Liverpool med Dampstibet „Java“ fra New York; de nøde en fortæffelig Hælbred og vare vel tilmode. Præsident Young har i de sidste ses Maaneder været fraværende i et Besøg i sit hjem Bjerghjem i Utah. Hans Tilbagetumst har længe været imødeset, og vil allevegne blive hilset med Glæde af de Hellige i Europa.

Til de Sidste-Dages Hellige.

Store Saltsøstad, den 23de Januar 1867.

Jeg har begaet en stor Synd ved at fremsætte et Lærdomspunkt, som til-intetgjør Kraften af Jesu Christi Død og Forsoning, og hvilket saaledes undergraver Grundvorden til den christelige Religion. Ovennøvnte Lærdomspunkt blev fremsat i en Tale, som jeg den 16de Marts 1862 holdt i Dundee i Skotland angaaende Beslaffenheden af Jesu Mission, hvilken Tale er publiceret i Millennial Star, 24de Aargang, Nr. 14. Denne Prædiken blev holdt, uden at jeg havde først forelagt

den for eller raadsørt mig med de Brødre, som bære Præstedommet tilligemed mig. Deri begik jeg en stor Uret, hvorfør jeg ydmygeligen anraaber og beder om Dere's Tilgivelse, og det Samme gør jeg hos alle de Hellige, som have hørt min Prædiken angaaende dette Punkt. Jeg vil endvidere sige, at det er mit Ønske og min Begjæring, at denne Beskendelse angaaende mine Bilsfarelser ogsaa skulde anvendes paa alle de Lærdomspunkter af en lignende Art, som jeg maatte have forkyndt iblandt Menneskene, og at denne Beskendelse skulde blive ligesaa vidt udbredt, som min Prædiken er blevne. Jeg har en fast og urokkelig Tro paa Jesu Døpoffrelse og Forsoning, hvorved Beien til Frelse blev banet for Menneskeslægten, ligesom jeg ogsaa troer, at uden hans Død vilde vi Alle have været fortabte. Alt, hvad jeg har sagt, som benegter denne Sandhed, er en Bilsfarelse, der er egnet til at tilintetgjøre Forlesningsplanens Værd iblandt Menneskene.

Amasa M. Lyman.

Den paagegede Tale findes i Skandinaviens Stjerne, 11te Margang, Nr. 15, og er oversat fra øvnenævnte Nr. af Millennial Star.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 206.)

„Vi have dersor uhylig her paa Ste-
det havt et Besøg af Sheriffen, der sogte
ester disse Mænd, men formedelst Guds
lærighedsfulde og barmhjertige Forsyns
Styrelse, hvorved de forhen vare blevne
hjulpine og befriede fra de blodtorstige og
rasende Uhyrer i Menneskestilkelse, som
betraadte Missouris yndige Grund, fand-
tes de ikke, da de vare tagne bort, og
foligelig maatte Sheriffen vende tilbage
igen uden dem.

„Disse Mænd vare ikke tilhøelige til
atter igjen at prøve Pøbelvældets Vilkaar-
lighed i denne Stat, og en fri og oplyst
Republik er ansvarlig for den Medfart,
der udeves mod dem, thi Missouri har
ingen Fordring paa dem, men de have
Fordring paa Missouri.

„Hvad Net har man til at frem-

komme med nogen Fordring til Gouver-
neur Carlin med Hensyn til disse Mænd,
fordi de flygtede fra Arresten, da der al-
drig har været nogen Sag imod dem i
Statens, og selv ikke engang saameget som
noget Sagsanlæg endog blot i Formen?
De blevé anholdte af en Pøbelmilitis og
bortslebede fra Alt, hvad der var dem
kjært og dyrebart, og uden deres Bidende
forhørte af en Krigsret, som domte dem
til at skydes, men da dette slog feil, blevé
de indespærrede, belagte med Lænker og
ikke alene berøvede alle Livets Bequem-
meligheder, men selv det Allernødwendigste
til Livets Ophold, medens de derpaa for
et Skins Skyld blevé bragte i et Forhor,
uden at der paa lovlig Maade var bleven
anlagt nogen Sag, og derved vare de be-
rovede al Anledning til at forsøvare sig.

At de blevne anholdte af en Pobelhob og af samme forhorte, domte og indespærrede, kan Folket i Missouri aldrig negte.

„Hvilket et yndigt Maleri har ille Gouverneur Boggs fremstillet for Verden, efterat han havde uddrevet tolv til femten tusinde Mennesker fra deres Hjem, og under Trusel af fuldkommen Udryddelse brynet dem til at forlade Staten, og efterat han havde ladet deres Ejendomme konfisceret samt uskyldige Mænd, Kvinder og Barn myrde! Da nu nogle Faa have flygtet for hans Morderhaand og have fundet Beskyttelse i et Land, hvor Alle nyde de samme Rettigheder, saa at alle hans Planer og Hensigter have været frugtesløse, og det i den Grad, at han endog har bidraget til, at „Mormonismen“ er blevne udspredt med fordoblet Kraft, viser han den Uskrammehed at fordrive dem tilbage igjen, for endnu at kunne faae tilfredsstillet sin Torst efter uskyldigt Blod.

„Han har Intet med dem at gjøre; de ere ikke undskyldede Justitsen, men fra en varhellig, rasende og umenneskelig Vandres Hænder, eller fra en Klasse Væsener, som ere Fjender til deres Land, deres Gud og sig selv samt til al Retfærdighed og Menneskelighed. De foragte Christendommen og foragte Guds Folk; de stridte mod Sandheden og arve Løgn, samt træde Dyden under deres Fodder, medens Lasten med alle dens Afsnøninger er deres velkomne Samfundskælle; dersor kan og skal Missouri aldrig faae de Mænd, paa hvilke det ikke har den ringeste Fordring.

Søndag den 20de. Eldste W. Richards begav sig til Preston, hvor han afholdt en Conference. Han ordinerede der fem Eldster, elleve Præster, otte Lægere

og een Diacon, og vendte samme Dag tilbage til Manchester.

Onsdag.

Cincinnati, den 23de September 1840.

Til det første Præsidentstab og Hovraadet for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige: Vi benytte med Glæde denne Lejlighed til at sende Eder nogle Linier med E. Robinson, hvem vi troe vil reise hersra til Nanvoo om nogle Dage.

Broder George W. Harris og jeg have besøgt de forskjellige Menigheder i Adams County, Pike County, Jacksonvile og Springfield. Vi standsede underveis ved Terra Haute og Pleasant Garden i Indiana. Vi fandt, at Brodrene i Almindelighed varé beredvillige til og begjærlige efter at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt for at hjælpe Kirken med Hensyn til den store og herlige Sag, som vi ere bestjærtigede med, og navnlig i Henseende til Trykningen af de Bøger, der agtes udgivne, men det gjør mig ondt at maatte sige, at jeg fandt dem blottede for de nødvendige Midler til at aghjælpe vort nuværende Behov.

Det er imidlertid lykkedes os at faae nogle Gjeldsforskrivninger af enkelte Brodre i Staten Illinois til et Beløb af henved tre og firsindstyve Dollars, der ere forfaldne til Udbetaling den 1ste October forskommende, og vi have overgivet dem til Ebenezer Robinson for at overleveres til Joseph Smith jun., der vil samle det Hele. Vi forvente, at Br. Robinson vil ankomme med Dokumenterne til den Tid, Pengene ere forfaldne.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Italien. Ifølge et Telegram af 29de Marts skal Neapel samme Dag være blevet hjemført af et Fordstjælv.

Rusland. Ifølge det wiense Blad „Zukunft“ har den russiske Regjering ved Constantinow i Polen truffet Forberedelser til en Troppesamling paa 100,000 Mand, af hvilke 36,000 gallerede skulle være opstillede. Endvidere skal Rusland have opbudt 30,000 Mand dønse Kosakker, der befinde sig paa Marschen til Bessarabien, ligesom 10 Infanteri- og 3 Cavaleri-Regimenter skulle have saet Marschordre til Podolen.

Grækenland og Tyrkiet. Som det sees af en Notits i Indep. Heilenique, har der om Aftenen den 2den dennes fundet en ikke ganske ubetydelig Ildebrand Sted i det kongelige Slot i Athen.

I Drama (eller Dirima, en By i Makedonien paa 9,000 Indvaanere) har der været et heftigt, og i Makedoniens tidligere Hovedstad Salonichi et let Fordstjælv.

Amerika. New York, den 26de Marts. Paa Hayti er der udbrudt en Revolution. Præsident Greffrard skal være flygtet ombord paa et fransk Krigsskib.

Indhold.

Side.

Side.

Guds Præstedomme	209.	Nedaktionens Bemærkninger. (Hvor ere de ti Stammer?)	217.
Fødernes paatænkte Colonisation af Palæstina	214.	Til de Sidste-Dages Hellige	221.
Stephens og Gathewoods Reiser (fortsat)	215.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat).	222.
		Nyheder	224.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og sæs paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.